

Statsbidraget til Hjælpekasserne — paa ingen Maade. Nej, vi vil drage dette Spørgsmaal ind under vore Overvejelser af hele det Problem: Hvilken Statsrefusion til Hjælpekasserne vil være rimelig under Hensyn til alle i Betragtning kommende Forhold? Jeg synes, at saaledes burde ogsaa den højtærede Minister ræsonnere.

Til det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen skal jeg sige, at jeg har før hørt den Betragtning, at det var Folk, der ansaa sig for finere end andre, som viste Tendens til at klare sig selv uden at henvende sig til offentlige Kasser. Dette Ord „fin“, som man i denne Forbindelse anvender, skal formentlig virke nedsættende, men jeg vil sige, at jeg anser den for finere, der gør sit yderste for at klare sig selv, saa længe han er i Stand dertil, end den, der straks søger ind under det offentliges Vinger.

Og saa vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, med hvem jeg i øvrigt ikke skal beskæftige mig — der var adskilligt i hans Tale, som jeg synes laa paa et Niveau, som det ærede Medlem jævnlig stiller sig paa ude i Landet, men som han ikke burde stille sig paa her —, at der var Overgangsbestemmelser i Arbejdsløshedsloven af 22. December 1921, som var gældende for det første Kvartal, og dertil hørte bl. a. Understøttelsernes daglige Højde, hvad det ærede Medlem vil vide, hvis han erindrer den Lovgivning, som vi den Gang fik gennemført. Dertil hørte adskilligt andet, og dette maatte ændres og blev ændret, da det Kvartal var forløbet, i hvilket disse Bestemmelser var gældende, og der er mig ikke noget bekendt om, at der fra min Side har været resolveret noget om, at noget Fag skulde have fortsat Hjælp i ubegrænset Tid — det er vist et Udtryk, som er udgaaet fra det ærede Medlem Hr. Dahlgaards egen Fabrik. Men naturligvis er det klart, at ved Overgangen fra de gamle Former, hvorunder Arbejdsløshedsunderstøttelsen praktiseredes, til de nye paa Grundlag af Loven af 22. December 1921, var der Vanskeligheder, som det tog Tid at overvinde, men som jeg dog glæder mig over faktisk blev overvundet, hvorved Byrden dog i nogen Grad lettedes for dem, der skulde betale.

Christmas Møller: I Slutningen af sin Tale glemte den højtærede Socialminister aabenbart, at han var blevet Minister, og genkaldte i Erindringen de glade Dage, da han var Oppositionsfører her i Tinget. Han fortalte os ogsaa lidt om, hvad vi kan vente os, naar den Tid kommer tilbage —

den er maaske ikke saa forfærdelig fjern. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Nej, jeg sagde det samme). Ja, se nu glemmer Ministeren det igen. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Nej, der er ingen Forskel). Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at for os, der hører ham, er der alligevel en saadan Forskel, hvad jeg tror et stort Flertal af Tinget er enig med mig i, at man sætter mere Pris paa Ministerens Form end paa det ærede Medlem Hr. Borgbjergs.

Formanden: Det vedrører ikke det foreliggende Lovforslag.

Christmas Møller: Det indrømmer jeg gerne, og jeg tror, at den højtærede Socialminister har skrevet sig det bag Øret.

Med Hensyn til den højtærede Socialministers Udtalelse om, at naar man fra vor Side henviste til Hjælpekasserne med Hensyn til de 7 000, skulde man deraf slutte, at vi angaaende Hjælpekasselovforslaget vilde indtage en bestemt Stilling, vil jeg dog allerede nu gerne sige, at den højtærede Socialminister jo meget vel ved, at de Udgifter, der følger af Lovforslagets § 2 for Statskassens Vedkommende, efter de Oplysninger, der foreligger for Udvalget, ikke naar op i Nærheden af de Udgifter, der foreligger ved en Fordobling af Udgiften til Hjælpekasserne. Men det Standpunkt, vi har stillet os paa: at man maatte ordne denne Sag gennem Hjælpekasserne, er jo først og fremmest en Følge af, at vi siger, at man ad den Vej, som Hjælpekassebestyrelserne kan gøre det, skal komme disse Folk til Hjælp paa den Maade, at man i de enkelte Tilfælde skal skønne og ikke have faste Regler om, hvordan Hjælpen skal ydes.

Dahlgaard: Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Kragh, hvordan det kan være, at den megen Sympati, som han i Dag har for Funktionærstandens Selvhjælpsbestræbelser gennem disse private Arbejdsledighedskasser, havde han helt glemte, da man henvendte sig fra de paagældendes Side og paakaldte hans Sympati, mens han sad som Minister og havde Handleevne i den Henseende.

Maa jeg dernæst sige, at jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener, naar han siger, at han kender ikke til, at den fortsatte Hjælp i Henhold til den Bekendtgørelse, han udstedte i Begyndelsen af 1922, var ubegrænset fortsat Hjælp. Jeg skal dertil sige, at i den Bekendtgørelse, som det ærede Medlem udstedte som Minister, fandtes